

/ Junquera-González/Cover

Àfrica ja no comença als Pirineus

Des de la mort de Franco, fa ara precisament deu anys, cap esdeveniment no havia assolit la importància de la signatura del tractat d'adhesió del regne d'Espanya a la CEE. Amb això, s'inicia una nova etapa que EL TEMPS ha volgut analitzar a fons.

Ernest UDINA

Optimisme polític i un cert pessimisme econòmic és la síntesi del significat de la signatura del tractat d'adhesió d'Espanya a la CEE el passat dia dotze de juny.

L'optimisme polític és determinat per la consciència històrica que el pas fet per Espanya vol dir que «ja som on havíem de

ser», en encertada frase del ministre Morán.

La reflexió arriba, per a uns, al fet que és l'esdeveniment històric més important des de la mort del dictador el 1975, o, per a uns altres, a allò que consideren el fet més transcendental des d'aquella batalla de Trafalgar que aïllà Espanya.

L'optimisme polític no solament prové del reco-

neixement d'un dret històric, vint-i-vuit anys després de la creació de la Comunitat Econòmica Europea, sinó també perquè Espanya entra en la CEE en un moment en què aquesta s'interroga sobre el seu futur. S'espera que en la propera cimera de Milà, el 28 i 29 de juny, malgrat que els ministres d'Afers Exteriors no han arribat a un acord concret en aquest aspecte durant una reunió recent,

es crearà una comissió interdepartamental que examinarà les mesures a aplicar de cara a la unió política europea, més enllà de la simple unió econòmica, en la línia del Tractat aprovat fa un any i mig pel Parlament d'Estrasburg.

Espanya té molt a dir al respecte. Des del punt de vista geogràfic i poblacional, serà ara el cinquè país de la CEE, després dels quatre grans. Ja abans

Felipe González: «Formes superiors d'integració»

/ Arxiu

d'entrar a Europa, l'actitud del govern espanyol no deixa lloc a dubtes. És ben allunyada de la tebiesa europea de Gran Bretanya, Dinamarca i Grècia. Com digué Felipe González el dia de la signatura del tractat, Espanya està d'acord en «formes superiors d'integració política i econòmica». A aquest aspecte ferventment europeu d'Espanya, s'hi afegeix, també, el paper que pot jugar —com reconegué Jacques Delors el dia de les signatures— en les relacions de l'Europa dels dotze amb l'Amèrica Llatina. Tota la política exterior espanyola es veu, doncs, transformada, amb un ingrès que era incompatible durant la dictadura i més difícil del que s'esperava en el règim democràtic.

L'optimisme polític pot ser també més que un cert pessimisme econòmic que es deriva de l'ingrés en la CEE. Hi ha càlculs que preveuen que la inflació tornarà en dos anys al 12

per 100 o més, gràcies a l'IVA (Impost sobre el Valor Afegit). La mateixa CEE ha calculat que el seu PIB (Producte Interior

Brut) augmentarà el 7'7 per 100 amb l'ingrés d'Espanya, però que es reduirà en tres punts en l'interior del nou país adherit. Els set

Giulio Andreotti

/ Arxiu

anys de transició industrial i els deu anys de transició agrícola no seran suficients per a preservar diversos sectors de l'activitat econòmica poc competitius amb el mercat europeu. A la força política que suposa per a Europa l'ingrés espanyol correspon una, en bona part caduca, estructura econòmica amb l'atur més gran, el 21'7 per 100, de tots els països de la CEE.

Si a aquestes pessimistes dades econòmiques s'afegeix la lluita que haurà de portar Espanya, sobretot en relació amb França, per tal que l'aplicació del Tractat d'Adhesió, que deixa transparentar moltes ambigüitats, no sigui humiliant, el resultat és que al triomf de la idea i de la paraula es corresponen l'escepticisme i el temor de tot el que pugui passar.

Aquesta és la gran contradicció de l'ingrés d'Espanya en la CEE. En definitiva, és una entrada tardana, per motius històrics, que ha de suposar una certa revolució econòmica i cultural, amb tot el que això comporta de crisi permanent. És a dir, recordant la definició de Gramsci, «hi ha crisi quan el vell no acaba de morir i el nou no acaba de naixer». Una crisi, en definitiva, que queda, però, superada pel gran pas polític que suposa aquest retrobament històric. Un retrobament al qual, de tota manera, pot aplicar-se les paraules d'Ortega i Gasset fa ja mig segle: «Europa, una paraula on comencen i acaben tots els problemes d'Espanya». El repte que això significa és més fàcil d'afrontar dins de la CEE i de les institucions europees que no pas fora, ara que definitivament ja és una frase passada allò que Àfrica comença als Pirineus.